

коленете им, но те не усещаха нищо. Сърцата им биеха до пукване, очите гледаха, като през мъгла. Най-после се настаниха.

— Пенито, сестра му и майка му! — прошепна Златан. — Хи-и! Голи!.. И слугинчето!..

И в следната минута като че всичко това изгуби всякакъв интерес за него, подсвирна тихичко, легна на гръб и замахна да улови една муха.

Ала другите двама се бяха залепили към топлата пръст, източили глави като костенурки, целите — само очи. Дечо тежко сумтеше, преглъщаше от време на време и дългият му нос бе заприличал на хоботче. Борю чуваше кръвта си как бие в една жила на шията: туп-туп-туп! — устните му бяха съвсем сухи. От пръстите на нозете, през коленете, корема и гърдите му се качваха топли, мъчителни и в същото време особено-приятни вълни, които не му даваха да диша. Той не усещаше нищо определено, никакво ясно желание или помисъл. Но това тук, сега, беше още по-ново, по-непозволено, по-срамно — че дори по-страшно — от цигарите и затова още по-сладостно.